

ŞİMDİ ŞİİR EBEDİYEN DEĞİŞİR

Hayriye Ünal'a

Dünyaya düştüğüm günden beri
Herkeste aynı şeyi gördüm
Aynı kör noktayı
Anlatılamayacak şeylerle birlikte idraki imkânsız kılınan
Dumanı

Ellerimde erimiş sıcak bir pelte
Karbon ve füzyon
İrin ve uçuk mu demeliyim? Doğruluğu kesinleştirmek adına
İbrahim'in indirdiği balta ilk seni yaralamadı mı?
Keskinleştirmek, bir olguyu ve seviyi, acıtmadan başkalarını

Bir serçeyi etine sebep öldürmek
Seni sevmek böyle bir şey

Yıllardır tırnaklarımı kestikten sonra
Ağzıma gelen her tükürüğü
Sen bilmezsin, her tükürüğü yüksünerek yutuyorum
Değişimi, insanlığı, kabul etmek mümkün mü?
Süslenmiş, renklendirilmiş bir ot değilim

Işk ve lal, sürüldüğüm nokta
, kalbinden, toprağın amansız antlaşmasıyla
Yeşil bir kolordu geçiyor ellerimden
Sarmaşık diyorum, tersine alır öyle eklerim tenimize ben de

Afrika'da yamyamlar kaderine isyan ederken bile
Teni saran sarmal sarkıtlardan sarktım
Kaçabilmek, saklanabilmek için
Lafımı hep bundan uzattım

Laf bozan bir iskambil destesi
Şiirim bir iskambil kulesi
Sen bir iskambil neferi
Ben, ben ne miyim?
Sahi ben neyim?

Beni daha yüce bir yere koy
Adımı savaş meydanlarından, denizlerden alıyorum
Âdemin kızlarından biri değilim
Fakat belki de âdem benimdir, ha ne dersin?

Tahtadan bir tren yolculuğunda birlikteydik
Ahşabın etini tadıyorduk, o samansı şeyi
Sarı, sağaltılı ve sakıncalı
Seni öpmeme izin vermemiştin,
Bir ağaç toprağına küsmüştü

Yunan devrimi bu, biliyorsun, Latincenin en eski duyargası
Yaratılış! Topraktan ve meniden soyutlanmış
Dönüşüm
Yılan zehri bu, biliyorsun, âdemin ilk yarısı
Kötülüğün insanı öptüğü an
Düşündükçe, sanık sandalyesinde, parmaklarım giyotine...

Özü olan bir şeyi idam etmeli, yaratılış gibi

Sessizlik, biliyorsun, sadeliğın acısını ben taşıyorum
Taşımam gereken bu kâbus değil, iki derin kesik!
Kanatlarım olmasa da hissediyorum, sert geçecek bu kış
Göç etmek lazım şiiirlerden, şairlerden

Kalbim bir pansiyon değil benim
Şifa olmayacaksan eęer
Dönme bir daha omurgama
“gidersen vermeyeceğim sana teyemmüm edecek kadar bile
toprak”

Mitoloji diyorsun, ben mitolojinin şah-bazıyım
O son vakanüvis! Cengiz Han’a yüklediğin barbar sıfatı
Adımın yanında duruyor
Sanma salıncaksız bu dallar
Şiirin bana kadar uzanıyor

İbrahim’in indirdiği o balta, acı
Ben o ilk yasađı koyan
Ben o ilk yasağı çiğneyen
İbrahim’in aradığı kovuk, sığındığı uçurum

Kalbini de gözünü de tam on ikiden ancak ben vurabilirim!
Beni tanımadın mı?
Ben âdemin eseri Âdem!